

Hà Đình Nguyên

Ứ Ứ Ừ Ứ Ứ...

Bạn bè năm sáu đứa vây quanh tôi. Đứa vén tóc, đứa cài khuy áo, đứa xỏ găng tay... Thậm chí nhỏ Tuyết nổi tiếng “keo bạch nha” mà còn hứng chí xách nguyên “bộ đồ phụ tùng” gia bảo của nó đến để trang điểm cho tôi. Nhà nhỏ Tuyết là tiệm trang điểm cô dâu mà. Tôi thực sự cảm động khi thấy Tuyết chăm chút cho tôi rất kỹ lưỡng với đầy đủ các thao tác: “bôi, trét, quét, xoa...”

- Nói thiệt với mi nha Hạc, từ trước đến nay chưa có cô dâu nào được tao chiếu cố bằng mi đâu!

Tôi bẹo má Tuyết:

- Cám ơn và... yên chí ! Lần sau có làm cô dâu tao cũng sẽ nhờ mi!

- Thiệt không? Tính lẹ đi!

Cô Tuyết thò đầu vào cửa phòng:

- Chú rể đâu rồi? À... đây, chà “đẹp chai” ác! Hạc xong chưa? Lẹ lên!

Đến phiên rồi...

Tôi nhìn vào góc phòng và bắt gặp Khánh cũng đang... nhìn trộm tôi.

Chú rể đấy! Khác với mọi ngày: sơ mi trắng, quần tây. Hôm nay

Khánh “diện” áo thụng, khăn đóng cùng màu xanh in chữ thọ. Trong

bộ đồ “mô đen” của năm “một-ngàn-mấy-trăm-về-trước” trông

Khánh có vẻ ngượng nghịu, lúng túng thấy rõ, không còn là anh chàng Khánh lém lỉnh của mọi ngày. Tôi thì khác, mọi ngày tôi vẫn mặc áo dài trắng đi học, hôm nay đổi áo dài trắng sang áo gấm đỏ. Thường khi tôi vẫn đội mũ, giờ “đóng” lên đầu cái khăn viền rây. Mọi bữa tôi xỏ guốc, chừ “chơi” đôi hài. Nghe vẫn quen...

Khi người xướng ngôn viên trình trọng tuyên bố: “Sau đây là tiết mục hoạt cảnh Lý ngựa ô do lớp 12A4 trình diễn” thì tôi... run! Cô Tuyên dẫn dò lần cuối:

- Bình tĩnh! Nhớ các động tác nghe Hạc!

Ừ, thì... nhớ! Bắt đầu - kéo màn:

Khớp con ngựa ô – Giơ chân phải lên, quay cổ chân đủ ba vòng rồi bước tới - Ngựa ô anh khớp – Giơ chân trái lên, “huơ” đủ ba vòng rồi... đặt xuống! Vậy thôi, và cứ thế. Hoạt cảnh chứ đâu phải múa! - Ứ ư ừ ứ ư: liếc chú rể rồi.. cười! Dễ ợt, những động tác ấy tôi thực hiện vượt mức yêu cầu. Hai chiếc lọng có tán tua rua do hai “lính lệ” cầm che cho cô dâu, chú rể. Theo sau là một bầu đoàn thê tử “ăn theo”, thể hiện đầy đủ cảnh “ngựa anh đi trước, vồng nàng theo sau”. Chú rể dĩ nhiên cũng phải “huơ huơ” căng theo làn điệu dân ca làm mâm cau trầu đang ôm trước bụng cũng “huơ huơ” nẩy lửa. Lễ gia tiên. Cô dâu chú rể quỳ lạy trước bàn thờ và cầm tay nhau nói lên sự ưng thuận của đôi bên trước vong linh tổ tiên. Bái nhang xong, dĩ nhiên là Khánh nói trước. Không ngờ Khánh đã lấy lại cái lém lỉnh thường ngày nên “coi xoàng” luôn bài bản của đạo diễn. Tôi cứng người khi nghe hắn nói:

- Hạc ạ! Anh mong rằng em cũng sẽ làm cô dâu để anh làm chú rể

trong thực tế ngoài đời.

Giận dữ sợ! Giá không phải đang ở trên sân khấu thì tôi đã “huơ huơ” cẳng để... đập cho hẵn một cái. Đây chỉ là một tiết mục văn nghệ trong buổi liên hoan tất niên của trường. Khánh và tôi được chọn làm nhân vật chính chẳng qua do cái bề ngoài “Bô-ê-Ben”. Ở trong lớp, tôi vốn có tiếng là “con nhỏ khó chơi”. Tôi sẵn sàng đốp chát, nện lại những tên con trai ưa chọc ghẹo. Vậy mà, giờ đây Khánh dám... giỡn mặt. Đến lượt tôi, đáng lẽ phải cầm tay Khánh, tôi bèn “cầm nhầm” ngay mạng mỡ của hẵn để “vặn... suyệt-vôn-tơ” đúng năm nấc theo nhịp “ứ ư ừ ứ ư” trong bài hát. Khánh oằn người chịu đau, không dám rên một tiếng làm nhỏ Tuyết đang sắm vai bà già cứ bụm miệng cười rúc rích. Khớp con ngựa ngựa ô... đám rước đi xuống khỏi sân khấu, chú rể mâm cau, cô dâu chai rượu đi mời lần lượt từng quang khách. Thầy hiệu trưởng cười rung cả mớ tóc bạc, luôn mồm: “Khá lắm! Khá lắm... Có dậy chớ” - Mời trầu rượu xong lại tiếp tục co cẳng đi... cà nhắc vào hậu trường.

Khánh cởi áo ngay trước mặt tôi. Lịch sự có thừa – Tôi thầm nghĩ nhưng vội trở mắt ngó hẵn đang đứng trước gương vừa mân mê vừa... chiêm ngưỡng cái “núm” suyệt-vôn-tơ màu... tím nơi mạng mỡ...

- Hạc “ác” ghê!

Kệ hẵn, tôi ghé tai nhỏ Tuyết thầm thì:

- Tao vặn đúng năm tấc: Ứ ư ừ ứ ư...

Nhỏ Tuyết bò lăn ra nền nhà cười đến chảy nước mắt. Khánh “quê” quá, linh mất. Tiếng cười của chúng tôi chìm lìm giữa muôn ngàn âm

thanh huyền náo. Tiếng rộn rã ngoài sân trường. Giọng một tên con trai nào đó đang lè nhè đọc số tảo quân trên loa phóng thanh ngoài sân khấu... Cô Tuyến ập vào hậu trường với nét hoảng hốt còn đọng trên khuôn mặt:

- Em có sao không Hạc?

Tôi ngơ ngác:

- Có gì vậy cô?

- Trời đất! Vậy mà thằng Khánh chạy lên báo với Ban giám hiệu là em bị xỉu rồi lên cơn động kinh, đang... co giật trong hậu trường. Nhỏ Tuyết lại được dịp cười lẩn. Cú “đá giò lái” của Khánh kể ra cũng thâm hậu bởi theo cô Tuyến thì thầy hiệu trưởng đang cuống cuống điều xe để chở tôi đi cấp cứu. Giỡn mặt với... bố già kiểu này, tôi sợ Khánh sẽ bị kỷ luật (...ơ mà hắn vừa “khều nhẹ” tôi. Việc gì tôi phải lo cho hắn nhỉ?!).

Tự nhiên tôi bật hát như bị... “chập điện”: “...Anh khờp ta hẹn nhau... Ứ ừ ừ ừ ừ ừ. Đi qua tuổi đời – Trở lại đời mơ... Ứ ừ ừ ừ ừ...”

Hà Đình Nguyên

Nguồn: Thời Áo Trắng

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 20 tháng 10 năm 2005